

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTAMANA SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MIȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

I. N. stambulescu. — *Unificarea legilor de organizare judecătorească.*

Traian R. Scriban. — *Fiscalitatea, dușmană Justiției.*

Jurisprudența Română. — *Curtea de Apel din Bucureștii, secția IV.* — Cambie. — Acțiune cambială. — Termen de apel. — Opoziție. (Aron Igner, și I. Bollișt cu B. C. Steinbruch).

Curtea de Apel din Iași, secția II. — Solidaritate. — Codebitori. — Apel. — Prezentarea numai a unui singur codebitor. — Dacă profită și celui lipsă. (Pincu Jacobi cu M. David și H. Ușevrovi).

Trib. Ilfov, secția I. com. — Prescripție comercială. — Acțiunea neguțătorilor pentru plata mărfurilor vândute la particulari. — Aplicarea prescripției de un an din codul civil. (Casa Paqu'in din Paris cu Maria Mihăescu).

Tribunalul Bacău. — Regimul apelor. — Plute. — Acostare. — Drept de Halagiu. — Râul Bistrița. (Toader Iile Gabril și alții cu Administrația Domeniului Coroană Borca).

Judecătoria Ocol 2 Câmpulung. — Formulă executorie. — Acte autentice. — Exigibilitate convențională. — Exigibilitate legală. — Cont: act dotal.

Unificarea Legilor de organizare Judecătorească

A venit, cred, momentul ca legiuitorul să se ocupe serios de unificarea diverselor legi, care guvernează diferitele provincii alipite, provincii care făcând, până acum câțiva ani, parte din Austro-Ungaria și Rusia, sunt guvernate de atâtea legi deosebite, unele din provinciile, ca Basarabia, de câte două legi chiar.

Această unificare se impune imperios, nu numai pentru motivul că nu e bine ca în același stat interesele locuitorilor să fie regulate de norme de drept civil, care să varieze la câțiva kilometri de distanță, ci și pentru motivul, că într'un stat unitar, cum e Statul Român, unitatea sufletească, atât de necesară pentru bunul mers al lucrurilor, nu se poate completa, de cât prin unitatea de legislație.

Printre principalele legi de unificat, este și legea de organizare a magistraturii, și în primul loc vine legea organică a Curții de Casație.

S'a pus întrebarea la început, dacă nu ar fi mai bine, și în interesul justițabililor, să fie atâtea curți de casație, câte provincii cu legi deosebite există; s'a pus chestia mai ales pentru Transilvania, invocându-se motivul, că distanțele, până la capitala țării, sunt destul de mari.

Nu cred că o asemenea soluție ar fi fost utilă, căci la Curtea de Casație nu e nevoie de prezența părților împlicate, iar avocații, după procedura scrisă,

nu se prezintă de cât dacă Curtea găsește că e nevoie de prezența lor, și mai înainte tot la distanțe destul de mari, erau nevoie a merge până la capitala Ungariei, inconvenient ce a existat totdeauna pentru Moldova, și acum și pentru Bucovina și Basarabia. Dar din punctul de vedere al însăși rațiunii d'a fi al Curții de Casație, instituită pentru menținerea unității de jurisprudență, e absolut necesar ca o singură Curte de Casație să existe pentru întreaga Românie, ceace de altfel decide noua Constituție.

Chiar și în alte state, unde există o asemenea stare de fapt, ca în Italia, unde cu toată unirea diverselor provincii, rămăsese mai multe curți de casație, acum în urmă s'a propus desființarea tuturor celorlalte, afară de cea dela Roma.

În starea de lucruri actuală, a dică cum funcționează Curtea de casație, cu secții deosebite pentru Transilvania și Bucovina, nu se poate zice alt decât, că există două curți de casație; căci secțiile ardelenice se constituiesc cu judecători deosebiți de ceilalți, cu complete deosebite ca număr, în afară de faptul, ceace e și logic, până la unificarea codurilor, că judecă cu lege de procedură și de fond deosebite.

Cu asemenea sistem, numai de unitatea Curții de Casație nu poate fi vorba.

Spre a ajunge la acest scop, se impune cu orice preț, contopirea celor două elemente, din care se compune actuala Curte de Casație.

Nu există, oricât s'ar căuta, alt mijloc de unificare, decât acela de a face să participe la judecata tuturor cauzelor aceeași judecători, cu dreptul de a soluționa toate procesele, indiferent de provincia de origină a împlicinaților, fiecare secție după competența ei, aplicând pentru fiecare provincie legea sa.

Deci complet compus din aceeași judecători, în care să între neapărat câte doi consilieri din Ardeal, și câte unul din Basarabia și Bucovina, de câte ori vor fi procese relative la acele provincii, pentru ca acești consilieri să aducă prin rapoartele lor scrise, și discuțiile orale, la cunoștința Curții legile lor, în puntele unde se deduc legile de vehiculul regat.

Există o obiecțiune la acest mod de repartizare a afacerilor: greutatea enormă pentru secția civilă a Caseției, de a putea rezolva un nou stoc de afaceri, peste cele azi existente, secția civilă fiind deja supra, încărcată. Situația dificilă a secției civile a Caseției-

nu datează însă de azi, deja cu ocazia discuției ultimei legi organice a acestei Curți, adică la 1912, comisiunea întocmită a cerceta proiectul acestei legi, a discutat această chestie.

S'au propus diverse soluții, pentru a ușura secția civilă de mulțimea de procese; așa s'a propus repartizarea la toate secțiile a unor anume procese, ca cele relative la legile de improprietărea sătenilor, ori trecerea unor afaceri, ca perimările la altă secție, ori a lăsa la facultatea primului președinte, a repartiza afaceri civile, când va crede de cuviință, și la celelalte secții.

Toate aceste soluții au fost îndepărtate de autorul proiectului de lege, pentru singurul dar puternic motiv, că s'ar compromite principiul unității de jurisprudență, căci repartizând afacerile civile la toate secțiile, se vor da foarte adeseori și foarte lesne, decizii contradictorii, secțiile lucrând deosebit.

Un singur remediu cunosc, înființarea secției numită în Franța a requetelor, care are misiunea de a supune unui prim examen orice recurs, ceace se poate face fără a cita pe intimat, care în modul acesta, nu e înutit rătit pe drumuri. Dacă această secție găsește că recursul e inadmisibil, în sensul că: ori e întemeiat numai pe motive de fapt, ceace la noi se întâmplă foarte des, ori pune în discuție chestii deja rezolvate contră-i de Casație, fără serioasă posibilitate de revenire, respinge recursul, și cu modul acesta ușurează secția civilă de o serie mare de procese.

La secția requetelor, discuția nu ia niciodată proporțiile exagerate dela secția civilă, căci dacă raportorul, care e dator a se pronunța asupra admisibilității, ca și procurorul, care pune concluzii în toate afacerile, conchid la admisibilitate, în Franța cel puțin, recursul nu mai ia cuvântul, căci în asemenea caz, secția requetelor trimite afacerea la secția civilă.

După indicațiile ce ne dă cunoscutul autor E. Faye în opera sa Curtea de Casație, cam trei cincimi din recursurile introduse la acea secție se resping; rămân deci numai două cincimi, care se trimit la secția civilă; care astfel ușurată, ar putea rezolva și cele 4-5 afaceri civile pe zi, ale secției ardene, după cum rezolvă deja, pe cele din Basarabia, și fără concursul unui consilier cunoscător al acelor legi.

Este adevărat că și în Franța se critică această secție a requetelor, care a și fost destituită la un moment, dar ea a fost repede reînființată, din cauza numărului enorm de recursuri, ce au năpădit secția civilă.

Se critică această secție de mult timp, dar se menține pentru utilitatea ei, și imposibilitatea de a se găsi altă soluție.

Teama divergențelor de păreri dintre secția requetelor și secția civilă, sau tendința ei, de a încălca dreptul secției civile, rezolvând ea chestii discutabile, sau noi, nu e temeinică, căci legea ar putea impune obligație secției requetelor d'a se conforma în totul jurisprudenței secției civile, fără a putea ea soluționa chestiile de drept noui, ce ar surveni.

Înființarea unei asemenea secții s'ar putea face, fără nici un adaos de personal, dacă se admite unificarea Casației în sensul mai sus arătat; căci un președinte există deja la secțiile ardene, care ar fi de drept președintele noii secții, iar consilierii ră-

mân suficient număr, ca să compue secția aceasta, putând legiuitorul a repartiza consilierii după alte norme ce ar găsi mai utile.

I. N. Stambulescu

Procuror General la Curtea de Casație

PAGINI DIN LUPTA PENTRU TRIUMFUL IDEEI DE DREPT

Fiscalitatea, dușmana Justiției

Dacă ne aruncăm ochii pe coloanele revistelor juridice, constatăm cu durere că legea timbrului a devenit o stavilă enormă contra manifestării dreptului, care se luptă din răspuțeri spre a-și întinde aripile asupra întregii societăți.

E trist ca tocmai o lege să creeze dificultăți, acelor cari stau plecați la poarta timpului Dreptății, unde patimile omenești se frământă într'un diocot asurzitor.

Câte drepturi nu s'au prăbușit, fără nici o vină din partea titularului, fie că acțiunea era insuficient timbrată, sau din cauză că nu s'a plătit la timp o amendă. O fiscalitate exagerată, lacomă și nesățioasă, a întins brutal mâinile și lovește furioas în ceace este mai esențial pentru liniștea unui popor: *Justiția*.

Legea timbrului trebuie schimbată radical, iar mentalitatea legiuitorului îndreptată spre idealurile superioare ale justiției.

O lege fiscală trebuie să fie de o claritate aproape perfectă, căci cea actuală dă loc la variate interpretări, care se resfrâng asupra noțiunii de drept.

Să nu mai existe nici o nullitate pentru netimbrare suficientă, iar plata să se poată face oricând, fără nici o decădere.

Anomaliile din legea timbrului să dispară. Amendă întreită, înzecită, plata la primul termen și celelalte monstruosități, să rămâie o amintire a trecutului.

Punga Statului nu trebuie umplută după urma unor fapte care sfâșie în bucăți haina albă și neînținută de materialism a marelui idei de justiție.

E o nedreptate sfidătoare ca, dacă am greșit sau n'am știut cum să timbrez o acțiune, apel, recurs, să fiu amendat și dacă n'am plătit amenda la primul termen, să dărâme legiuitorul cu piciorul drepturile mele.

Pedeapsa trebuie să fie rezultatul unei culpe grave care amenință siguranța societății, nu e drept ca ea să fie consecința faptului că un act n'a fost timbrat suficient.

Fiscalitatea exagerată și rău înțeleasă e cel mai mare dușman al dreptului, care trebuie să răsară în toată splendoarea lui peste perpetua ciocnire a intereselor umane.

Din cauza legii timbrului procesele se împuținează, drepturile oamenilor stau nevalorificate, fiindcă trebuie să deschizi punga larg, pentru a scoate după un timp îndelungat aceia-ce ai cheltuit, iar din această cauză societatea perde incalculabil, căci se imprimă în conștiința publică ideea că nu e dreptate în țară.

Ar trebui impuse la timbru mai mult tranzacțiile de cât acțiunile. În orice caz, să nu mai existe amenzi și decăderi din nesuficientă timbrare,

Legea timbrului trebuie să meargă pe o cale dreaptă, nu întortochiată, pentru ca aplicarea ei să dea loc la unitate de aplicare, căci neclaritatea provenită din graba legiferării, dăunează enorm întregii societăți.

Justiția e a întregii țări, nu numai a justițiabililor, toți trebuie să contribuie la înălțarea ideii de drept, unde nu se poate ajunge decât prin înlăturarea fiscalității, pe care trebuie s'o satisfacă toți indivizii, nici de cum împicmații singuri.

Legea timbrului e pentru justiție, aceia ce e alcoolismul pentru popor, distruge și degenerază, deși se adună bani mulți dar care sunt pătați de durere, desfrâu și atingeri grave aduse moralității sociale.

De câteori nu s'au bucurat unii oameni de respingerea unei acțiuni, opozițiuni, apel, recurs, netimbrat suficient și de câteori n'a plâns acela care sta la bara justiției ca înaintea limanului salvator. Totuși, de acolo s'a pronunțat prăbușirea dreptului său, care constituia, poate, salvarea unei întregi familii.

Sunt situații dureroase, visuri spulberate, dreptate str. vită le forța metalică a legii timbrului, care gătue cu puteri imense, supremul stîngăt al justiției.

Se clatină stâlpii dreptății și se distrug puterile care înalță justiția, de aceia ochiul viitorului legiutor nu trebuie să neglijeze interesele unui popor, care reclamă celeritate, încredere și siguranță în tranșarea conflictelor.

Peste conștiinți îndurerate se lasă încet fiorul des-nădejdei, privirile se pleacă, iar pasul șovăitor înaintază încet spre legislația ideală a viitorului întunecat.

Totul e în continuă frământare, iar soarele arzător al justiției încă n'a atins culmile cele mai înalte, spre care-și îndreaptă ochii cei care privesc îngândurați spre templul Dreptăței.

Dușmana Justiției sfidează și înfruntă, iar în contra ei încrunță privirea toți acei în sufletul cărora palpită sentimentul indivizibil și etern al dreptății și adevărului !

Traian Romulus Scriban
Judecătorul Ocol. Herta-Dorohoi

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Secția IV

Audiența dela 9 Iunie 1923

Președenția D-lui C. Romano, președinte

Aron Igner și I. Bolfist cu B. C. Steinbach

CAMBIE.—ACȚIUNE CAMBIALĂ.—EXERCITAREA EI NUMAI PE TITLURI INDEPLININD CONDIȚIUNILE ESENȚIALE ALE CAMBIEI.—TERMEN DE APEL.—DE CÂND CURGE.—OPOZIȚIE.—ART. 270, 349 ȘI 904 C. COM.

Creditorul unei cambii pentru a putea exercita acțiunea cambială, cu termenele ei scurte și cu suprimarea dreptului de opoziție, trebuie să-și întemeieze această acțiune numai pe titluri cari să îndeplinească condițiunile esențiale pentru existența cambiei, iar dacă pentru a putea obține obligarea la plata unei cambii creditorul

are nevoie să recurgă și la alte acte pentru complectarea probei în contra debitorului, acțiunea va pierde efectele cambiale și va rămâne a fi judecată ca o acțiune comercială de drept comun.

No. 2996.—Respins incidentul de tardivitatea apelurilor ridicat de intimatul reclamant B. Steinbach în proces cu Aron Igner și I. Bolfist.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de către Aron Igner, cu petițiunea înreg. la No. 7845 din 5 Octombrie 1922, în contra sentinței comerciale No. 653 din 1922, a Tribunalului Ilvov, secția II-a comercială, prin care se admite în parte acțiunea intentată de B. C. Steinbach și se obligă intimatul I. Bolfist și apelantul Aron Igner ca în mod solidar să plătească intimatului B. C. Steinbach suma de 397950 lei cu procente de 6% pe an dela scadențele cambiilor până la achitare și 2500 lei spese de judecată, cum și apelul făcut tot de Aron Igner, prin petiția înreg. la 11368 din 27 Noiembrie 1922 în contra sentinței comerciale N. 999 din 1292, a aceluiaș tribunal, prin care i se respinge ca inadmisibilă opoziția ce a făcut în contra sentinței No. 653 atacată cu primul apel.

Având în vedere susținerile orale ale părților, concluziunile lor scrise și actele aflate în dosarul cauzei;

Având în vedere că de către apelantul Aron Igner, s'a cerut conexarea acestor două apeluri, iar de către intimatul B. Steinbach, care s'a opus la conexarea acestor două apeluri, s'a ridicat incidentul de tardivitatea lor, pe motiv că acțiunea fiind cambială, termenul de apel în contra hotărârii No. 653 din 1922, este conform art. 904 combinat cu 349 cod. comercial, de 30 zile dela pronunțarea hotărârilor, deși partea a fost lipsă și dreptul de opoziție este ridicat, deci bine tribunalul a pronunțat sentința No. 999 din 1922, prin care a respins-o ca inadmisibilă și deci primul apel este tardiv, iar cel de al doilea este inadmisibil.

Având în vedere că se constată în fapt din actele aflate în dosarul cauzei, că intimatul B. C. Steinbach, a intentat o acțiune contra societății în nume colectiv I. Bolfist & Co. A. Igner, cu sediul în București, str. Oituz No. 4, prin reprezentanții săi legali I. Bolfist și A. Igner, ambii cu domiciliul la sediul societății, în str. Oituz No. 4, pentru a fi obligată societatea să-i plătească suma de lei 397.950, prevăzuți în cinci cambii cu scadența la 18 Ianuarie 1921 și 19 Aprilie 1921; că la termenul de 31 August 1922 fixat pentru judecarea acestei acțiuni, s'a prezentat numai intimatul reclamant B. Steinbach, prin avocatul său Vintilă Dongoroz, iar părțile firmă I. Bolfist și A. Igner prin componentul I. Bolfist, lipsind componentul A. Igner și procedura a fost îndeplinită; că avocatul Velescu care asistă pe intimatul părți I. Bolfist, a prezentat o copie legalizată a unei scrisori emisă de firma Bolfist și Igner, cu data de 19 Aprilie 1923, precum și o declarație autentică semnată de I. Bolfist, personal, cerând ca conform convenției avute între ei, componenta societății, să fie obligați numai personal fiecare și solidar la plata acestor cambii, cerere care fiind acceptată de intimatul reclamant Steinbach, tribunalul prin sentința No. 653 din 31 August 1922,

a admis în parte acțiunea și i-a obligat numai personal fiecare în parte, și solidar la plata cambiilor.

Că, la 16 Septembrie 1922, s'a comunicat apelantului A. Igner, copie după sentința No. 653 d n 1922 și în termenul de 30 zile dela această comunicare, acesta a introdus la 5 Octombrie 1922, un apel la aceeași curte, și opoziție la tribunal, care s'a respins prin sentința No. 999 din 23 Noembrie 1922, ca inadmisibilă, și în contra căreia a făcut apel la 27 Noembrie 1922, deci tot în termenul de 30 zile.

Având în vedere că conform art. 904 cod. comercial, termenul de apel în materie comercială este de 30 zile libere dela comunicarea copiei pentru partea care a fost lipsă la judecată, și conform art. 349 acelaș cod, în materie cambială acest termen curge, chiar când partea a fost lipsă, dela pronunțarea sentinței.

Având în vedere că pentru a decide dacă în speță apelul este în termen, Curtea trebuie să examineze dacă acțiunea pe baza căreia s'a dat sentința No. 653 și 999 din 1922, ale tribunalului Ilfov, secțiunea II-a comercială, este o acțiune cambială sau nu, căci în caz afirmativ termenul de apel, urmând a curge conform art. 904 cod. com., combinat cu 349 acelaș cod, de la pronunțarea sentinței No. 653 d n 1923, primu apel făcut de Aron Igner, ar fi tardiv, iar cel de al doilea ar fi inadmisibil, ca și opoziția respinsă de tribunal.

Considerând că, pentru ca o acțiune să fie cambială, trebuie să fie bazată pe o cambie, care să întrunească toate condițiunile cerute de lege, că numai în aceste condițiuni ea poate să fie considerată ca atare;

Că, între condițiunile esențiale ce se cere unei cambii, este și aceea ca ea să poarte semnătura celui ce se obligă, iar în caz când emitentul este reprezentat printr'un procurator, să se facă această arătare (art. 270 cod. comercial).

Că, din examinarea cambiilor dela dosar, se vede că emitentul cambiilor este societatea în nume colectiv I. Bolfist & Co. A. Igner, care a fost reprezentată prin mandatarii săi legali, intimatul I. Bolfist și apelantul A. Igner.

Că, dar, acțiunea cambială ce rezultă din ele, nu poate fi intentată de cât contra societății în nume colectiv, I. Bolfist & Co. A. Inger, care a emis cambia iar nu în contra mandatariilor, cari a reprezentato la emiterea ei.

Că, dacă cambiile de azi, pe baza cărora se face acțiunea de față nepurtând semnătura apelantului Aron Igner, ca emitent, în contra sa formal nu se poate intenta o acțiune cambială, bazată pe aceste cambii și acțiunea nefiind cambială, în acest caz, termenul de apel urmează a curge dela comunicare care fiind făcută la-6 Septembrie 1922, apelurile de față sunt în termen.

Considerând că, în al doilea rând, cambia este un contract ce derivă în mod exclusiv din forma sa, făcând abstracție de raporturile juridice dintre părți, sau de cazurile generatorii ce'i-au dat naștere și pentru aceea, că nu este un instrument de probă al unui contract, ci un titlu care conține o obligațiune, ca și titlurile la purtător;

Că, cambia fiind destinată a circula prin ea însăși, ca un titlu independent, ar pierde natura sa, dacă pentru determinarea uneia din elementele cerute de

art. 270 și următorii cod. comercial, s'ar referi la alte acte. Că pentru aceea, art. 349 cod. comercial, restrânge mijloacele de apărare ale debitorului în acțiunea cambială și nu permite de cât excepțiuni privitoare la forma titlului sau a condițiunilor necesare pentru exercițiul acțiunii cambiale, cerând ca și acestea să fie lichide și de grabnică soluțiune.

Că, de aci rezultă că creditorul unei cambii pentru a putea exercita acțiunea cambială, cu termenele ei scurte, cu suprimarea dreptului de opoziție, trebuie să-și întemeieze această acțiune numai pe titluri care să îndeplinească condițiunile pentru cambii sau biletele la ordin.

Că, dacă însă spre a putea obține obligarea la plata unei cambii, va fi nevoie să se recurgă și la alte acte pentru complectarea probei în contra debitorului, acțiunea va pierde efectele cambiale și va rămâne a fi judecată ca o acțiune comercială de drept comun;

Că, în aceste condițiuni, dispozițiunea art. 349 cod. comercial nu-și mai are aplicațiunea în speță și deci apelul făcut la 3 Octombrie 1922, în termenul preșcris de art. 904 cod. comercial, contra sentinței No. 653/1922, are a fi considerat ca făcut în termen, opoziția admisibilă ca și apelul contra sentinței No. 999/ 922, și incidentul de tardivitate ridicat de intimatul reclamant, urmează a fi respins, iar în baza art. 110 pr. civ. aceste apeluri cată a fi conexe.

Pentru aceste motive, respinge ca nefundat incidentul de tardivitatea apelurilor.

Semnați : *C. Romano, S. Gogălniceanu, N. Radovici.*

CURTEA DE APPEL DIN IAȘI

Secțiua II

Audiențele de la 12, 15, 19, 21 și 22 Martie 1923

Președenția D-lui M. Patron, președinte

Pincu Iacobi și M. David cu H. Ușerovici

SOLIDARITATE. — CODEBITORI SOLIDARI. — APPEL. — PREZENTAREA ÎN INSTANȚĂ A UNUI SINGUR CODEBITOR APPELANT. — DACĂ PORFITA ȘI CELUI LIPSĂ. — ART. 1056 C. CIVIL ȘI 149 PR. CIVILĂ.

Cu toate că potrivit art. 1056 din codul civ. codebitorul solidar reprezintă pe ceilalți codebitori în toate actele care pot avea de efect stingerea sau imputinarea datoriei, totuși atunci când în instanța de apel se prezintă un singur codebitor spre a susține apelul, admiterea apelului îi profită numai lui însuși, iar nu și celorlalți codebitori apelanți cari nu s'au prezentat în instanță, și față de cari apelul urmează potrivit art. 149 pr. civilă să fie respins ca nesusținut.

No. 13. — Admis apelul făcut de Pincu Iacobi contra sentinței No. 62/921 a Trib. Iași S. III în proces cu Herman Ușerovici, și respins ca nesusținut apelul făcut de M. David contra aceleiași sentințe.

Curtea,

Având în vedere apelurile conexe, făcute de Pincu Iacobi din Piatra Neamț și Michelin David din Focșani, contra sentinței No. 62 a Trib. Iași s. III-a din 25

Martie 1921 a cărei dispozitiv este : „Admite acțiunea așa cum e formulată prin petițiunea înreș. la No. 3087/1920 și obligă pe Pincu Iacobi și Mișelin David insolidar, să plătească lui Herman Ușerovici suma de 3000 lei cu procente legale comerciale de 6% dela 28 Februarie 1920 data acțiunii, oșebit suma de 250 lei cheltueli de judecată.

Având în vedere susținerile sinșurului apelant prezent, Pincu Iacobi, și ale intimatului Herman Ușerovici, precum și lucrările din dosar, din care în fapt rezultă următoarele : Herman Ușerovici acționează în judecata Trib. Iași, s. II-a pe Pincu Iacobi, comerciant din Piatra Neamț și pe Mișelin David, comerciant din Focșani, pentru a fi obligați a-i plăti în solidar suma de 3000 lei, rest din prețul unei cumpărări de vin; că, după mai multe amânări urmate în cauză, prin sentința No. 62/921, Tribunalul pe baza art. 234 pr. civ. a admis acțiunea astfel cum a fost formulată; că, contra acestei sentințe au declarat apel, atât Pincu Iacobi cât și Mișelin David; că, în apel, Pincu Iacobi a ridicat excepțiunea de incompetență a Trib. Iași de a fi judecat în această afacere comercială, în care ambii părâți nu locuiesc în Iași și nici afacerea nu s'ar fi încheiat în Iași, ci în Focșani; că, Herman Ușerovici pentru a stabili că afacerea a luat naștere în Iași, în cele din urmă a deferit un jurământ lui Pincu Iacobi asupra acestui punct, jurământ care fiind admis, acceptat și prestat, s'a stabilit că afacerea aceasta s'a făcut în Focșani; că, în aceste condițiuni, incidentul de incompetență ridicat de Pincu Iacobi, în baza art. 108 pr. civ. comb. cu art. 897 c. com. se vede a fi întemeiat și urmează a fi admis.

Având în vedere însă că chestiunea ce urmează a se discuta este aceea dacă față de situația că numai apelantul Pincu Iacobi se prezintă și susține incidentul de incompetență, Curtea urmează a reforma sentința tribunalului numai în ceea ce privește, trimițând procesul sau înaintea Trib. competente și respinșând ca nesusținut apelul lui Mișelin David, sau ar fi locul a se trimite întregă afacere înaintea Tribunalului competente; că, în această ordine de idei, este locul a lua în considerație că afacerea este comercială, că deci ambii debitori sunt solidari; că, de altfel, ca atare au fost chemați în judecată și ca atare condamnați; că, potrivit art. 1056 c. civ. codebitorul solidar reprezintă pe ceilalți codebitori în toate actele cari pot avea de efect stingerea sau împuținarea datoriei, și cum debitorul Pincu Iacobi prin excepția ridicată tinde cel puțin pentru moment la înlăturarea reclamațiunei, se pune chestiunea dacă de această excepție se poate prevala și celalt codebitor Mișelin David, astăzi absent.

Având în vedere că este necontestat că dintr'un principiu pus de legiuitor, judecătorii au datoria de a trage toate consecințele logice ce se impun; nu mai puțin adevărat este însă că nu se poate exagera aceasta și a se merge până acolo încât a se trage și acele consecințe care ar veni în grav conflict cu alte principii, puse tot de legiuitor și cari au tot dreptul a se vedea și ele aplicate; că, referindu-ne la art. 1056 c. civ. este necontestat că ori de câteori un creditor va acționa pe unul din debitori săi solidari în judecată și acesta din urmă pe baza unei excepțiuni comune și celorlalți codebitori va obține stingerea sau împuținarea obligației, de acest efect se vor putea prevala în baza art. 1056 c. civ. și ceilalți codebitori solidari, dar problema

ce se pune aste aceia, când creditorul își acționează pe toți codebitorii săi în judecată și obținând o sentință de condamnare, numai unul din ei face apel, pe care îl susține și-l câștigă în parte sau în total, iar ceilalți sau nu fac, sau fac un apel tardiv sau fac un apel pe care nu-l susțin, toate trei cazurile identice prin efectul lor, în asemenea cazuri, nu mai este locul de aplicațiunea art. 1056 c. civ. fiindcă de o reprezentare a cuiva, contra voinței sale manifeste, nu se mai poate vorbi; în alte cuvinte, în cazurile când codebitorii solidari au fost puși individual în poziție de a se apăra, fiecare trebuie să uzeze de căile de recurs ce-i sunt deschise de lege și dacă nu uzează, îl privește, apelul celuilalt codebitor diligent nefiind în stare a-l apăra de o decădere pe care tot o dispoziție legală i-o înflige; că, a trece peste aceasta și a face și în acest caz aplicațiunea art. 1056 c. civ. ar însemna a trage din acest text o consecință și a o aplica, călcând în mod grav principiul autorității lucrului judecat sau alte principii tot atât de importante de procedură civilă.

Că, așa fiind, apelul lui Mișelin David care nu se prezintă spre a-l susține, urmează a fi respins potrivit art. 149 pr. civ. și a se confirma în privința sa, sentința primei instanțe, iar apel al lui Pincu Iacobi admis, reformându-se în privința sa sentința și a se trimite afacerea sa în judecata Tribunalului Neamț.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată formulată de apelant și apreciind fixează suma de 500 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier D. G. Lupu, admite apelul.

Semnați : *M. Patron, D. G. Lupu, C. Macri*

Oșebită părere

Având în vedere că din lucrări se constată că la termenul de 15 Noembrie 1922 s'au prezentat ambii apelanți prin procurator și intimatul Herșcu Ușerovici care pentru a stabili că contractul de cumpărare de vin din care pretinde că i se datorește suma reclamată s'a încheiat la Iași, a deferit numai jurământ apelantului Pincu Iacobi în care scop afacerea a fost amânata pentru ca acesta să fie chemat în persoană.

Că, la termenul de 12 Martie 1923, apelantul P. Iacobi, fiind prezent a prestat jurământ declarând că afacerea a fost încheiată la Focșani.

Având în vedere că, potrivit art. 1218 c. civ., jurământul dat unuia din codebitorii solidari și făcut, profită și celorlalți codebitori.

Că, prin urmare, aplicând acest principiu și întrucât creditorul pentru stabilirea afirmațiunei sale, s'a referit la conștiința unuia numai din debitorii săi solidari, jurământul prestat de acesta profită codebitorului cu toate că la cel din urmă termen acesta a lipsit de la înfățișare.

Având în vedere că dispozițiunea amintită din art. 1218 este o aplicațiune a principiilor obligațiunilor solidare pasive conform cărora toți debitorii solidari, nu pot fi obligați a plăti datoria decât o singură dată și care având comunitate de interes se reprezintă potrivit art. 1056 c. civ. în toate actele cari pot avea de efect stingerea sau împuținarea obligațiunei.

Că, din principiul reprezentărei mutuale se admite că apelul introdus regulat și în termen de unul din debitorii solidari folosește futuror codebitorilor, chiar

dacă apelul lor ar fi neregulat sau tardiv, întrucât tinde la îmbunătățirea soartei acestora.

Că, este adevărat că această părere nu este unanimă și că în altă părere se susține că codebitorii solidari cari n'au uzat de căile de atac nu ar putea să se pre-valeze de hotărârile mai favorabile care ar putea inter-veni ulterior, dar aceasta numai pentru motivul că în atare caz s'ar lovi în autoritatea lucrului judecat.

Având în vedere că, în specie, această discuțiune este inutilă, întrucât nu numai că ambii debitori au uzat de calea apelului în mod regulat și în termen, dar mai mult încă, apelantul Michelin David care a lipsit la ultimul termen, este singurul care în petițiunea sa de apel a invocat excepțiunea de incompetență pe care a și susținut-o în cursul instanței.

Că, lipsa lui Michelin David la data depunerii jurământului de către codebitorul Pincu Iacobi, singurul căruia el s'a fost deferit, nu poate conduce la respin-gerea ca nesusținut a apelului său, întrucât dânsul a fost reprezentat de apelantul prezent care prin pre-starea jurământului a săvârșit un act folositor apelan-tului absent.

Că, prin aceasta tocmai se deosebesc obligațiunile conjuncte de cele solidare.

Față de cele expuse, suntem de părere că admitân-du-se ambele apeluri, să se trimită afacerea în între-gime pentru a fi judecată de Tribunalul Neamtz.

Semnați : *M. Ionescu-Ghinea, D. Cihodariu*

TRIBUNALUL ILFOV S. I. Comercială

Audiența de la 7 Februarie 1923

Președenția D-lui Traian Orleanu, judecător

Casa Paquin din Paris cu Maria Mihăescu

PRESCRIPTIE COMERCIALĂ. — ACȚIUNEA NEGUȚĂTORILOR PENTRU PLATA MĂRFURILOR VÂNDUTE LA PARTICULARI. — PRESCRIPTIA DE UN AN PREVĂZUTĂ DE ART. 1904 AL. II C. CIVIL. — ART. 947 ȘI 945 C. COM.

Cu toate că potrivit art. 945 c. com. ac-țiunile derivând din acte cari sunt comerciale chiar numai pentru una din părți se prescriu pentru toate părțile contractante în conformitate cu dispozițiunile legii comerciale, totuși atunci când e vorba de acțiunile neguțătorilor pentru mărfurile ce le vând la particulari cari nu sunt comercianți, se aplică prescripția de un an prevăzută de art. 1904 al. II c. civil, iar nu cea de 10 ani prevăzută de art. 947 c. com., de oarece potrivit acestui text de lege, prescripția comercială ordinară de 10 ani nu se mai aplică atunci când în codul comercial sau în alte legi s'a stabilit o prescripție mai scurtă.

No. 67. — Respinsă ca prescrisă acțiunea intentată de Casa Paquin, din Paris, în contra pârâtei Maria Mihăescu.

S'au ascultat D-nii avocați N. Petrescu-Comnen pentru firma reclamantă și Gh. Athanasiu pentru pârâtă.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de către Casa Paquin din Paris cu petiția înreg, la No. 26692/922

prin care se cere de a fi obligată pârâta Maria Mihăescu să-i plătească suma de 4547 franci francezi cu procente și cheltueli.

Având în vedere susținerile părților,

Având în vedere că pârâta prin avocatul său a cerut să fie respinsă acțiunea reclamantei ca prescrisă.

Având în vedere că prin acțiunea de față se cere o datorie care este contractată de pârâta pentru cum-părarea a diferite rochii, blănuri, lingerie, etc., încă din anul 1911 și că această acțiune se bazează pe un extras de cont.

Având în vedere că conform art. 975 c. com. acțiu-nile derivând din acte care sunt comerciale chiar numai pentru una din părți se prescriu pentru toate părțile contractante în conformitate cu dispozițiunile legii comerciale.

Având în vedere că după disp. art. 947 c. com. prescripțiunea ordinară în materie comercială este de 10 ani în toate cazurile în cari prin acest codice sau prin alte legi, nu s'a stabilit o prescripție mai scurtă.

Având în vedere că, pe dealtă parte, după disp. art. 1904 al. II c. civ. acțiunile neguțătorilor pentru mărfurile ce se vând la particulari cari nu sunt negustori se prescriu printr'un an;

Că, dar, fiind vorba de o lege care dispune că ter-menul de prescripție să fie mai scurt decât cel pre-văzut prin art. 947 c. com. urmează ca Tribunalul să vadă dacă acțiunea de față urmează să fie prescrisă.

Considerând că din cercetările actelor dela dosar, se constată că într'adevăr pârâta datorește reclaman-tului suma de lei 4547 franci francezi exigibili încă din anul 1911, Tribunalul găsește că art. 1904 c. civ. este aplicabil în speță, astfel că acțiunea de față urmează să fie respinsă.

Pentru aceste motive, respinde ca prescrisă acțiunea.

Semnați : *T. Orleanu, I. Petrescu*

TRIBUNALUL BACAU, Secția I.

Audiența de la 26 Aprilie 1923

Președenția d-lui I. Floareș, prim-președinte

Toader Ilie Gavril și alții cu Administrația Domeniului Co-roanei Borca.

REGIMUL APELOR. — SCHELĂRIT. — ACOSTARE. — LINIE DE HALAGIU.
REGIMUL APELOR. — ACOSTAREA PLUTELOR. — RIVERANII. — DOMENIU PUBLIC. — ART. 587 C. CIV.
REGIMUL APELOR. — DREPTUL DE ACOSTARE AL PLUTELOR. — SERVI-TATE. — DOVADĂ. — ART. 622 ȘI 624 C. CIV.

1. Dreptul de schelărit în termeni locali în-seamnă ancorarea sau acostarea plutei la mal și aceste acostări fiind popasul pe care plutele îl fac în interesul lor, este cu totul alteceva de cât depozitarea plutei pe malul râului pe care locuitorii au dreptul să o facă pe locurile lor cu condiție de a respecta linia de halagiu.

2. Dreptul de acostare al plutei este un accesoriu al dreptului de navigațiune și ca atare de domeniu public aparținând numai Sta-tului ca administrator al domeniului public.

Prin urmare, locuitorii riverani nu pot să arendeze acest drept care nu le aparține, indiferent dacă terenul care se mărginește cu râul Bistrița este sau nu al lor, și deci ei sunt supuși acestei servituți de acostare precum și servituții de halagiu conform art. 587 c. civ. și art. 32 și 33 din legea asupra regimul apelor.

3. Potrivit art. 622 c. civ. servitutea de acostare a plutelor fiind o servitute necontinuuă și neaparentă și conform art. 624 c. civ. dovada acestui fel de servituți ne putând a se face de cât prin titluri, proba cu martori este în speță și inutilă și neconcludentă.

Tribunalul,

Administrația Domeniilor Coroanei Borca, a intentat la jud. ocol. Broșteni, o acțiune de tulburare în posesie, pentru respectarea exercițiului de servitute pe malul apei Bistrița, în tot cursul ei prin satul Hălcașa, comuna Mădei, jud. Suceava, contra locuitorilor: Toader Ilie Ganiș a Popei și alții, iar judecătoria a admis acțiunea prin cartea de judecată No. 19 din 13 Mai 1921.

Contra acestei hotărâri s'a făcut apel de către locuitori și trib. Suceava prin sentința No. 38 din 21 Februarie 1922 le-a admis apelul și a reformat cartea de judecată pe motivul de procedură, că acțiunea la prima instanță a fost introdusă de o persoană care n'avea calitate.

În urma recursului ce s'a făcut de către reclamantă, Înalta Curte de Casație prin decizia No. 665 din 20 Iunie 1922, a casat sentința trib. Suceava și a trimes afacerea pentru a se judeca din nou de trib. Bacău.

Având în vedere susținerile părților și actele dela dosar;

Având în vedere susținerile apelanților, că ei sunt impropietari pe locurile acestea, cari merg până în apa Bistriței, și că le stăpânesc de atunci de la 1864 până astăzi în mod neîntrerupt și ca proprietari, și tot de atunci au dreptul de schelărit pe acele locuri;

Că, chiar dacă din acte, reclamanta ar avea vreun drept de servitute pe aceste locuri, s'a prescris prin neuz în favoarea apelanților, căci ei stăpânesc dela 1864 în mod public, și și-au exercitat drepturile *erga omnes*;

Având în vedere că, dreptul de schelărit nu înseamnă ce susțin apelanții, adică dreptul de a aduce lemne pe apă sau pe uscat și după ce le-ai depozitat într'un anumit loc, să începi a forma plute; ci schelărit în termen local, înseamnă ancorarea sau acostarea plutelor la mal.

Această ancorare este popasul pe care plutele urmează să-l facă și-l fac în mersul lor, și este cu totul altceva decât depozitarea plutelor pe malul râului, pe care locuitorii au dreptul să o facă pe locurile lor cu condiție de a respecta linia de halagiu.

Considerând că, pentru a nu mai fi nici un echivoc asupra cuvântului „schelărit“, reprezentantul declară în mod formal că, nu înțelege a cere să i se respecte dreptul de a depozita lemne cum pretind apelanții,

ci dreptul de a ancora (acosta) plute la acel punct.

Având în vedere că, reclamanta care are dela Stat folosința acestei servituți se întemeiază pe un titlu și anume, un proces-verbal din 3 Martie 1867 încheiat de către membrul comitetului permanent din jud. Suceava, însărcinat cu delimitarea locurilor cuvenite foștilor clăcași, și care la No. III zice: „între locurile cuprinse în liniile arătate mai sus, se vor rezerva pe seama proprietății vadurile de pe ape, schelele de pe malul Bistriței, etc.“, iar la No. V zice: „D-l inginer, după demarcarea în plan a zisei moșii, va desăvârși măsurătoarea pe semnele arătate mai sus, etc.“.

Având în vedere că, locuitorii susțin că au și ei un proces-verbal --- care însă n'a fost depus la dosar --- și în care se prevede că li s'a rezervat și lor un punct în satul Hălcașa. Acest proces-verbal este acel al inginerului care a făcut hotărârea, conform art. V din procesul-verbal al membrului din comitetul permanent și care inginer nu putea decât să aplice pe teren, ce se hotărâse prin procesul-verbal din 3 Martie 1867, întrucât el nu era decât un organ de executare.

Având în vedere că, după Regulamentul Organic din 1834, râul Bistrița face parte din cele 9 râuri declarate navigabile sau plutitoare.

Considerând că, art. 476 c. civ. declară râurile navigabile sau plutitoare ca dependințe ale domeniului public.

Că, doctrina română și străină consideră malurile, porturile și în general tot ce prin destinațiune și prin acesiune servește la navigabilitatea râurilor, ca dependințe ale domeniului public.

Considerând că, art. 1844 c. civil spune că domeniul public este inalienabil și imprescriptibil, fiind *extra commercium*. Statul poate acorda particularilor concesiuni numai temporare, personale și revocabile cari nu se pot transforma în drepturi de proprietate susceptibile de posesiune și convențiuni private. Aceasta rezultă atât din proiectul de legiferare asupra legii apelor întocmit de Petre Borș cât și din proiectele comisiunilor dela 1886, 1891 și 1896 dintre cari cea din urmă a și dat naștere unei legi care a fost votată numai de Senat.

Având în vedere că, și din actuala lege asupra regimului apelor, publicată în „Monitorul Oficial“ No. 97 din 4 August 1921, se arată precis la par. 2, despre exproprierea și servituți, în art. 33 al. c. că „Riveranii sunt obligați fără drept de despăgubire să tolereze acostarea vaselor de transport și plutelor, etc“.

Că, prin urmare, locuitorii apelanți nu puteau să arendeze acest drept care nu le aparținea, indiferent dacă terenul care se mărginește cu râul Bistrița este sau nu al lor, și deci ei sunt supuși acestei servituți de acostare precum și servituții de halagiu, conform art. 587 c. civ. cât și art. 32 și 33 din legea asupra regimului apelor.

În ce privește cererea făcută de apelanți de a dovedi cu martori că, aceste locuri le-au stăpânit neîntrerupt și în mod public ca proprietari.

Având în vedere că apelanții mai susțin că în acest proces este autoritate de lucru judecat, depunând chiar la dosar o copie de pe cartea de judecată No. 46 din 1 Mai 1922 legalizată de greșă trib. Suceava la No.

6020 din 19 Februarie, pretinzând că este o hotărâre definitivă.

Considerând că această acțiune a fost intentată de către reclamantă, atunci când cea dintâi acțiune — cea de față — era în recurs la Inalta Curte, și a fost făcută cu scop să nu treacă un an dela tulburarea posesiunii, așa ca să nu-i lipsească acțiunii una din condițiile esențiale prevăzute de art. 31 din legea jud. de ocoale. Acțiunea s'a respins în lipsă și în contra ei s'a declarat apel. Dovadă că această hotărâre nu e definitivă, e chiar legalizarea făcută de greșita trib. Supra, care spune că hotărârea se află în dosarul jud. ocol. Broșteni No. 131 din 1922 care e atașat la dosarul tribunalului No. 1794 din 1922.

În unire și cu concluziile d-lui prim-procuror, Mina Gorovei,

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude de ședință G. G. Polțer, respinge ca nefundat apelul.

Semnați: I. Floareș, G. G. Polțer.

Judetătoria Ocol 2 Câmpulung (Muscel)

Audiența dela 25 Octombrie 1923

Președenția D-lui C. S. Ballan, Judecător-Președinte

FORMULĂ EXECUTORIE. — ACTE AUTENTICE. — EXIGIBILITATE CONVENȚIONALĂ. — EXIGIBILITATE LEGALĂ. — CONTRACT DOTAL. — DACĂ POATE FI INVESTIT CU FORMULĂ EXECUTORIE. — SOLUȚIE NEGATIVĂ. — ART. 20 L. AUT. ACT; ART. 375 ȘI 735 AL. 3 PR. C. — ART. 902, 1272, 1273 C. CIV.

Dacă tribunalele, prin excepțiune dela dreptul comun, pot investi cu formula executorie și actele autentice, este cert, însă, că nu pot fi investite cu formula executorie decât actele autentice cu exigibilitate convențională, nu însă și cele cu exigibilitate legală, cum sunt contractele dotale și testamentele autentice, care devin exigibile prin desfacerea căsătoriei, sau moartea testatorului.

Judecata,

Asupra prezentei contestațiuni făcută de Gh. P. Stejăreanu din Câmpulung, contra titlului executor pus de d-l jude-ajutor al acestei judecătoria pe actul de dotă aut. No. 285/921 de această judecătorie și transcris la No. 4000/921 la trib. Muscel, prin care numitul contestator a dat fiicei sale Maria, la trecerea în căsătorie a acesteia cu I. N. Herișeanu din Voinești ca dotă, două bucăți teren și 5000 lei numerar, act pe care soții vor să-l execute față de înzestrator;

Având în vedere, că, în principiu, nici o urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decât în virtutea unei hotărâți judecătorești definitive, investită cu formula executorie, sau a unei hotărâri date cu execuție provizorie și pentru o datorie certă și liquidă; că, prin dispozițiile art. 375 pr. civ., și ale art. 20 l. aut. actelor, s'a derogat dela acest principiu și s'a admis punerea titlului executor și asupra actelor autentice, din momentul exigibilității lor;

Având în vedere, că, rațiunea care a îndrituit pe legiuitor de a da actelor autentice caracterul unor ho-

tărâri judecătorești definitive, și a da cădere tribunalelor de a le investi cu formula executorie, este că e prezumtă voința părților că au stipulat în mod tacit de a da convențiilor din momentul exigibilității defipt de ele, caracterul unei hotărâri judecătorești. Prin urmare, pot avea caracterul hotărârilor judecătorești și se pot investi cu formula executorie acele acte autentice, în care părțile au desbătut exigibilitatea convențiunii lor și în care e formal prevăzută acea exigibilitate.

Având în vedere, că, dacă aceasta e rațiunea, care a îndrituit pe legiuitor de a fi dat actelor autentice caracterul de hotărâri judecătorești definitive, și od tă ce este stabilit că tribunalele, numai prin excepțiune dela dreptul comun, pot investi cu formula executorie și actele autentice, este cert că ele au cădere de a investi cu formula executorie actele autentice cu exigibilitate convențională, nu însă și pe cele cu exigibilitate legală, cum sunt actele dotale și testamentele autentice, care devin exigibile prin desfacerea căsătoriei sau moartea testatorului; căci, ar fi a se întinde dispozițiunile acestei excepții, în afară de cazul prevăzut de lege, când este știut că dispozițiunile excepțiilor, sunt de drept strict și de strânsă interpretare.

Având în vedere, că, se discută în doctrină, dacă actele autentice, pentru a putea fi investite cu formula executorie, e suficient să aibă numai o exigibilitate convențională, sau mai trebuie ca obligația să fie și certă, liquidă, și părțile să mai fi prevăzut, pentru neexecutare, și clauza rezolutorie expresă; că, jurisprudența a variat în această privință; dar, dacă discuție poate fi aci, ea nu poate avea loc când actul autentic are o exigibilitate legală. căci, în asemenea caz, exigibilitatea nefiind desbătută de părți, nu se poate presupune că aceasta a fost voința prezumată a părților în convențiune;

Având în vedere, în fine, că principiul că numai actele autentice cu exigibilitate convențională se pot investi cu formula executorie, mai rezultă și din disp. art. 1272, 1273 c. civ. care reglementează modul de restituire al zestrei, și din dispoziția art. 902 c. civ., care dă drept legatarului, pentru plata legatului său, de a lua măsuri de asigurare printr-o inscripție ipotecară asupra averii defunctului.

Intr'adevăr, dacă legiuitorul ar fi înțeles a da caracter de hotărâre judecătorească definitivă contractelor dotale și testamentelor autentice, ar fi fost fără interes a mai prevedea mențiunile din art. 1272, 1273 și 902 c. civ., c'ci atât sc'ța pert u rest tui ea dote sale, cât și legatarul pentru plata legatului său, nu ar fi avut de căsă investea contractul dotal, sau testamentul cu formula executorie și să ceară executarea lor; ori, menținerea în codul civil a articolelor menționate mai sus, justifică în mod eloquent că nu aceasta a fost voința legiuitorului.

(În acelaș sens d-l prim-președinte al curței de apel din București, d-l Petre Hagiopol, în motivarea jurnalului trib. Ilfov s. not. din 28 Noembrie 1907); văzând și textul art. 735 al. 3, pr. civ.;

Că, astfel fiind, și, cum în speță, etc., admite etc

Judecător-președinte, C. S. Ballan.